

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 1Sak/6/2023
Identifikačné číslo spisu: 7023200116
Dátum vydania rozhodnutia: 12. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7023200116.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobcu): D. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., L. B., štátna príslušnosť: Marocké kráľovstvo, bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Račianska 1523/71, Bratislava, IČO: 30798841, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 11 Košice, proti žalovanému: Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, 041 75 Košice - letisko, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 8Sa/6/2023-31 z 28.02.2023 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO9-4-032/2023-AV zo dňa 01.02.2023, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Dňa 25.08.2020 bol žalobca zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“) na účel výkonu administratívneho vyhostenia pod č. PPZ-HCP-BA5-88-013/2020-AV a umiestnený v ÚPZC Medveďov na základe rozhodnutia Motorizovanej jednotky Policajného zboru Bratislava (ďalej „MJ PZ Bratislava“) č. PPZ-HCP-BA5-88-010/2020-AV z 25.08.2020 o administratívnom vyhostení (ďalej aj „rozhodnutie o administratívnom vyhostení“) žalobcu z územia SR na územie Marockého kráľovstva, ktorým bol žalobcovi uložený zákaz vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu troch rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.08.2020. Žalobca v

zaistení požiadal dňa 27.08.2020 o azyl, pričom dňa 25.09.2020 Migračný úrad SR jeho žiadosť zamietol. Konanie o udelenie azylu bolo právoplatne ukončené dňa 20.10.2020. Počas zaistenia žalobcu v ÚPZC Medveďov vydala MJ PZ Bratislava rozhodnutie o predĺžení zaistenia pod č. PPZ-HCP-BA5-88-027/2020-AV zo dňa 22.11.2020. Dňa 23.02.2021 bol žalobca prepustený zo zaistenia podľa § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že účel zaistenia odpadol.

2. Dňa 01.12.2022 bol žalobca v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (nariadenie Dublin III) transferovaný z Holandska na územie SR. Zároveň bol správny orgán upovedomený, že prevzatím účastníka konania sa jeho pobyt považuje za neoprávnený.

3. Dňa 01.12.2022 začal žalovaný voči žalobcovi konanie podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Z dôvodu, že žalobca svojim neoprávneným pobytom spáchal priestupok podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, mu bolo udelené napomenutie. Zároveň žalobca naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný konštatoval, že u účastníka konania už existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu vydané MJ PZ Bratislava pod č. PPZ-HCP-BA5-88-010/2020-AV zo dňa 25.08.2020.

4. Dňa 01.12.2022 vydal žalovaný rozhodnutie o zaistení účastníka konania podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia a stanovil dĺžku doby jeho zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 01.02.2023.

5. Dňa 24.01.2023 bola žalovanému zaslaná zo správy ÚPZC Sečovce žiadosť o zaujatie stanoviska pod č. PPZ-HCP-SE1-58-036/2023-ZC, v ktorej bol žalovaný upovedomený o doposiaľ vykonaných úkonoch. ÚPZC Sečovce vo svojej žiadosti poukázal na neochotu žalobcu spolupracovať, pričom uviedol, že počas vstupného pohovoru odmietol vypísať žiadosť o náhradný cestovný doklad a uviedol, že nevie si zabezpečiť podporné doklady potrebné na potvrdenie jeho totožnosti. Žalobca zároveň prehlásil, že sa nechce dobrovoľne vrátiť do domovskej krajiny. V závere svojej žiadosti ÚPZC Sečovce uviedol, že aj napriek vykonaným úkonom sa do dnešného dňa nepodarilo účastníkovi konania vybaviť náhradný cestovný doklad potrebný na výkon jeho administratívneho vyhostenia.

6. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-4-032/2023-AV zo dňa 01.02.2023 predĺžil zaistenie žalobcu z dôvodu, že i napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia, sa tento výkon predĺži z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad a v konaní o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky je potrebné aj naďalej zabezpečiť jeho fyzickú dispozíciu v prebiehajúcom vyhost'ovacom konaní. Žalovaný predĺžil dĺžku doby zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov do dňa 01.06.2023, považujúc túto dobu zaistenia za nevyhnutnú, počas ktorej zariadenie vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania.

7. Predpokladanými úkonmi, nutnými na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia žalobcu, sú potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je žalobca štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, hlavne na spolupráci žalobcu pri vybavovaní cestovného dokladu, potrebného k reálnemu vyhosteniu. Rovnako sa táto dĺžka bude odvíjať aj od vybavenia potrebných náležitostí nutných k vystaveniu náhradného cestovného dokladu. Pri stanovení dĺžky doby zaistenia správny orgán vychádzal aj zo spracovanej informácie ÚPZC Medveďov zo dňa 23.01.2023 pod č. PPZ-HCP-ME-2023-014893-017, v ktorej je uvedená predpokladaná dĺžka návratovej procedúry u štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva. V predmetnej informácii je uvedené, že ÚPZC Medveďov odporúča zaistiť štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva na dobu minimálne troch mesiacov, avšak z dôvodu veľkého množstva prichádzajúcich žiadostí o identifikáciu

osôb na príslušný zastupiteľský úrad, môže proces trvať aj 6 mesiacov. Žalovaný ďalej konštatoval, že pri predĺžení zaistenia posúdil aj doterajšie správanie a konanie účastníka konania a po zhodnotení dôkaznej situácie usúdil, že sú naplnené zákonné dôvody na predĺženie zaistenia žalobcu na účel administratívneho vyhostenia.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Proti rozhodnutiu žalovaného o predĺžení zaistenia č. PPZ-HCP-PO9-4-032/2023-AV zo dňa 01.02.2023 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“), podal žalobca správnu žalobu, ktorou navrhol preskúmané rozhodnutie zrušiť a nariadiť jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

9. Krajský súd v konaní podľa § 221 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „S.s.p.“) preskúmal rozhodnutie žalovaného o zaistení a pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 a nasl. S.s.p.) dospel k záveru, že argumentácia žalobcu v správnej žalobe nie je dôvodná a správnu žalobu je potrebné podľa § 229 S.s.p zamietnuť.

10. K dobe predchádzajúceho zaistenia krajský súd uviedol, že dobu zaistenia žalobcu pred dňom 01.12.2022 nemožno zohľadňovať pre účely súčasného zaistenia. K námietke o nevyhostiteľnosti žalobcu s poukazom na jeho predchádzajúce prepustenie zo zaistenia, krajský súd uviedol, že z nemožnosti realizovať vyhostenie žalobcu v minulosti nie je možné vyvodiť záver, že vyhostenie žalobcu nebude možné realizovať v súčasnej dobe a poukázal na vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe, v zmysle ktorého nemožnosť realizovať administratívne vyhostenie žalobcu v minulosti bola ovplyvnená celosvetovou pandémiou v súvislosti s ochorením COVID-19.

11. Z výroku preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný pristúpil k predĺženiu lehoty zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 druhá veta zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že i napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia, sa tento výkon predĺži, pretože sa doposiaľ nepodarilo zabezpečiť pre žalobcu náhradný cestovný doklad. Podľa krajského súdu nie je bez právneho významu, že žalobca odmieta spolupracovať pri vydávaní náhradného cestovného dokladu a ako vyplynulo zo správneho konania odmietol vypísať žiadosť o jeho vydanie. Táto skutočnosť následne môže mať vplyv pre prípadné predĺženie lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 4 tretia veta zákona o pobyte cudzincov.

12. Krajský súd zhrnul, že žalovaný v preskúmanom rozhodnutí podrobne uviedol, z akých podkladov vychádzal pri vydaní preskúmaného rozhodnutia, ako aj ním stanovenej dĺžky doby zaistenia do 01.06.2023, pričom takisto uviedol ich zdroj s uvedením čísla spisovej značky, ako aj orgánu, od ktorého ich získal. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uviedol obsah danej informácie (informácia ÚPZC Medved'ov zo dňa 23.01.2023 pod č. PPZ-HCP-ME-2023-014893-017), v ktorej je uvedená predpokladaná dĺžka návratovej procedúry u štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva. Žalovaný jasne, určito a zrozumiteľne vysvetlil prečo je potrebné v prípade žalobcu stanoviť danú dobu zaistenia, pričom okrem procesnej skutočnosti, a to potreby vybavenia náhradného cestovného dokladu, je potrebné zohľadniť aj splnenie ďalších logistických požiadaviek zameraných na reálne vyhostenie žalobcu. Žalovaný náležite odôvodnil prečo pristúpil k stanoveniu dĺžky doby zaistenia do 01.06.2023, ako aj čo tvorilo podklad tejto jeho správnej úvahy, preto daná námietka nie je dôvodná.

13. Krajský súd uzavrel, že o reálnosti a vyhostiteľnosti žalobcu svedčí aj informácia z ÚPZC Sečovce zo dňa 15.02.2023, v zmysle ktorej v časovom období posledných 6 mesiacov boli útvarom vyhostení traja štátni príslušníci Marockého kráľovstva, u ktorých bol ambasádou Marockého kráľovstva vydaný náhradný cestovný doklad. Úspešne stotožnených štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva bolo, na základe informácie poskytnutej ambasádou, za posledných 6 mesiacov 60 štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva.

14. K námietke žalobcu uvedenej v správnej žalobe, že na území Nemeckej spolkovej republiky sa zdržiava jeho družka a dve deti a výkonom rozhodnutia o vyhostení dôjde k neprimeranému zásahu do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života žalobcu, krajský súd uviedol, že danú informáciu uviedol žalobca až v podanej správnej žalobe, pričom na túto informáciu je potrebné nazeráť aj vo svetle dôveryhodnosti osoby žalobcu, ktorého, vzhľadom na jeho správanie sa, nemožno považovať za dôveryhodnú a v tomto svetle treba hodnotiť aj dané jeho tvrdenie. Žalobca mal na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení odcestovať do svojej domovskej krajiny, keďže mal vedomosť o svojom administratívnom vyhostení z územia SR na územie Marockého kráľovstva, ako aj o tom, že mu bol uložený zákaz vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov po dobu 3 rokov. Žalobca napriek tomu, že bol dňa 23.02.2021 prepustený zo zaistenia, nevycestoval do svojej domovskej krajiny, ale zdržiaval sa v rôznych členských krajinách Európskej únie až do svojho zadržania v Holandsku, v rozpore s predpismi Európskej únie, ako aj národnými predpismi jednotlivých členských štátov Európskej únie.

15. S poukazom na uvedené krajský súd uzavrel, že predĺženie zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 druhá veta zákona o pobyte cudzincov je plne v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a s poukazom na nedôvodnosť žalobných námietok aj účelné a efektívne, tak ako to vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

III.

Konanie na kasačnom súde

16. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, podal žalobca (sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) a h) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

17. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. uviedol obdobné skutočnosti ako v podanej správnej žalobe, a to:

- žalobca už bol v minulosti zaistený na rovnaký účel, ktorým je výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, zo zaistenia však bol prepustený,
- je dôvodné domnievať sa, že prekážky vyhostenia, ako je nemožnosť vybaviť náhradný cestovný doklad, existujú aj teraz, zaistenie sťažovateľa tak nie je účelné a efektívne,
- z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nie je zrejmé, prečo žalovaný opätovne pristúpil k zaisteniu sťažovateľa za rovnakým účelom, nie je zrejماً právna úvaha žalovaného, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia,
- sťažovateľ poukázal na povinnosť žalovaného v zmysle čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a čl. 15 ods. 4 Smernice 2008/115/ES (návratová smernica) skúmať po celý čas či trvá účel zaistenia, predbežne posúdiť existenciu možných prekážok a učiniť o nich právne relevantný záver,
- skutočnosť, že krajský súd dospel k záveru o vyhostiteľnosti žalobcu aj na základe informácie ÚPZC Sečovce o úspešnom vyhostení iných štátnych príslušníkov Maroka je v rozpore s princípom individuálneho posúdenia jeho veci; v prípade sťažovateľa zastupiteľský úrad Marockého kráľovstva doteraz nevydal sťažovateľovi náhradný cestovný doklad,
- odvolal sa na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu a Ústavného súdu SR, na ktorú poukazoval v konaní pred krajským súdom, v zmysle ktorej je správny orgán povinný skúmať existenciu prekážok vyhostenia, ak sú správne orgánu známe alebo vyšli v konaní najavo a či je výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení aspoň potenciálne možný,
- žalovaný nedostatočne zistil skutočný stav veci, neskúmal, pre aké dôvody bol sťažovateľ v minulosti prepustený zo zaistenia a tieto dôvody uviedol až vo vyjadrení k podanej žalobe, čo nemôže konvalidovať nedostatok odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia,
- krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia, podľa sťažovateľa je preskúmané rozhodnutie v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a zaistenie sťažovateľa je neúčelné a neefektívne,
- preskúmané rozhodnutie trpí aj vadou nedostatočného odôvodnenia dĺžky doby zaistenia, pretože nie je zrejmé, aký časový úsek bol zohľadnený pri stanovení dĺžky doby zaistenia a či doba

predchádzajúceho zaistenia sťažovateľa bola započítaná do tzv. 6 mesačnej lehoty podľa zákona o pobyte cudzincov, čo činí preskúmané rozhodnutie aj v tejto časti nepreskúmateľné a poukázal pri tom na záver kasačného súdu v sp. zn. 1Szak/19/2017,

- poukázal na závery kasačného súdu v sp. zn. 10Sza/17/2015, v zmysle ktorého sa jednotlivé doby zaistenia cudzinca (aj opakovane) podľa § 88 ods. 2 písm. b) sa sčítavajú a vo svojom úhrne nemôžu prekročiť maximálnu dobu zaistenia stanovenú v § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov; zaistenie sťažovateľa bez zohľadnenia jeho predchádzajúceho zaistenia a bez rešpektovania maximálnej novej prípustnej dĺžky zaistenia je v rozpore s čl.5 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov,
- z vyššie uvedených dôvodov sa sťažovateľ domáha zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu a zrušenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného s nariadením prepustenia sťažovateľa zo zaistenia a priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

18. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa plne pridrižiava svojho vyjadrenia k žalobe č. PPZ-HCP-PO9-04/2023-AV a podanú kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú. Navyše uviedol, že sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti neuviedol, ktoré právne posúdenie veci považuje za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť takého posúdenia, rovnako neuviedol, v čom vidí odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ ponúkol rešerš rôznych rozhodnutí, ktoré však s prejednávanou vecou nesúvisia, pričom práve zovšeobecňovanie súdnych rozhodnutí je v rozpore s princípom individuálneho posúdenia jeho veci.

IV.

Právny názor kasačného súdu

19. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. b) S.s.p.] s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

20. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.04.2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

21. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

22. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov môže byť štátny príslušník tretej krajiny zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

23. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

24. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

25. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

26. Podľa čl. 15 ods. 1 návratovej smernice pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat a/alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď:

a) existuje riziko úteku, alebo

b) dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu.

27. Podľa čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „Návratová smernica“) zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

28. Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

29. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o predĺžení zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, zaisteného na účel výkonu administratívneho rozhodnutia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, a preto kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

30. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia sťažovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do dňa 01.06.2023, z dôvodu, že sa pre sťažovateľa nepodarilo doposiaľ vybaviť náhradný cestovný doklad a sťažovateľ v konaní nespolupracuje. Žalovaný pri predĺžení zaistenia vychádzal z informácie ÚPZC Medved'ov (PPZ-HCP-ME-2023/014893-017 z 23.01.2023), v zmysle ktorej vybavovanie náhradného cestovného dokladu a identifikácia osôb zastupiteľský úradom Marockého kráľovstva môže trvať až 6 mesiacov.

31. Sťažovateľ svoju argumentáciu oprel o to, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, neskúmal v konaní existenciu prekážok jeho vyhostenia, ktoré sťažovateľ vyvodil z jeho predchádzajúceho zaistenia v roku 2020 - 2021, kedy sa nepodarilo vybaviť náhradný cestovný doklad na jeho vyhostenie, čo viedlo k prepusteniu sťažovateľa zo zaistenia. Z uvedeného dôvodu má sťažovateľ za to, že ani jeho súčasné zaistenie nie je účelné a efektívne, pretože nie je reálny predpoklad jeho vyhostenia.

32. S uvedeným názorom sťažovateľa sa kasačný súd nestotožňuje a takýto záver považuje za veľmi zjednodušený. Okolnosti, ktoré viedli k prepusteniu sťažovateľa zo zaistenia v roku 2021

neodôvodňujú záver o nemožnosti jeho vyhostenia aj teraz, navyše ak nemožnosť vybaviť náhradný cestovný doklad bola spôsobená celosvetovou pandemickou situáciou v súvislosti s ochorením COVID-19, sťažanou komunikáciou so zastupiteľskými úradmi, ako aj stanovenými podmienkami tretích krajín na prijímanie ich štátnych príslušníkov. Záver sťažovateľa o neúčelnosti a neefektívnosti jeho zaistenia a jeho nezákonnosť v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru považuje kasačný súd za veľmi predčasný aj s poukazom na informáciu o úspešnom vyhostení štátnych príslušníkov Marockého kráľovstva za posledný polrok.

33. Kasačný súd sa nestotožnil s námietskou sťažovateľa, že jeho zaistenie nie je účelné a efektívne, ako vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, čím nie je naplnený predpoklad čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice, ktorý vyžaduje prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny zo zaistenia, ak odôvodnený predpoklad na jeho odsun už neexistuje z právnych či iných dôvodov alebo už neplatia podmienky stanovené v čl. 15 ods. 1 Návratovej smernice. Práve naopak, kasačný súd má za to, že v prípade sťažovateľa sú splnené zákonné podmienky pre predĺženie jeho zaistenia na účel administratívneho vyhostenia, tak ako predpokladá zákon o pobyte cudzincov, čl. 15 ods. 6 Návratovej smernice a judikatúra ESĽP.

34. Z vecných podmienok uvedených v článku 15 ods. 6 uvedenej smernice vyplýva, že prvotné obdobie zaistenia môže byť predĺžené iba vtedy, ak je pravdepodobné, že napriek riadnemu úsiliu dotknutého členského štátu bude vykonanie odsunu trvať dlhšie z dôvodu nedostatočnej spolupráce dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo omeškania pri získavaní nevyhnutných dokladov z tretích krajín. O takom predĺžení musí byť rozhodnuté v súlade s vnútroštátnym právom a v žiadnom prípade nemôže prekročiť ďalších dvanásť mesiacov (Rozsudok SD EÚ, Al-Mahdi, C-146/14 PPU,).

35. Pokiaľ ide o prvú požiadavku vyplývajúcu z čl. 15 ods. 4 uvedenej smernice, Súdny dvor už spresnil, že aby bolo možné sa domnievať, že pretrváva „odôvodnený predpoklad“ na odsun v zmysle tohto ustanovenia, musí byť v čase preskúmania zákonnosti zaistenia vnútroštátnym súdom zrejmé, že existuje skutočný predpoklad, že môže dôjsť k úspešnému odsunu s ohľadom na lehoty stanovené v článku 15 ods. 5 a 6 smernice 2008/115 (Rozsudok SD EÚ Kadzoev, C-357/09 PPU). To s ohľadom na uvedené lehoty a informáciu o úspešnom výkone iných štátnych príslušníkov Maroka v konaní spochybnené nebolo.

36. Skutočnosť, že sa žalovanému napriek vykonaným úkonom doposiaľ nepodarilo vybaviť náhradný cestovný doklad, aj z dôvodu nespôlupráce sťažovateľa, nezakladá neúčelnosť a neefektívnosť jeho zaistenia, ale práve dôvody na predĺženie zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

37. Žalovaný v konaní preukázal konanie s náležitou starostlivosťou (due diligence), ktoré vyžaduje judikatúra ESĽP, ktorého podstatou je podnikat' aktívne kroky smerujúce k zabezpečeniu výkonu právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení, na ktorého realizáciu je potrebná aj faktická prítomnosť sťažovateľa v zaistení, ako predpokladá čl. 15 ods. 1 návratovej smernice, s poukazom na predchádzajúcu históriu sťažovateľa, kedy po prepustení zo zaistenia nerešpektoval právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktorým mu bol zároveň uložený zákaz vstupu na územie SR a členských štátov EÚ na dobu troch rokov, ale ďalej sa protiprávne zdržiaval na území členských štátov EÚ. Vychádzajúc z predchádzajúceho správania je pre kasačný súd založená u sťažovateľa dôvodná obava, že nepredĺžením zaistenia by sa dobrovoľne nepodriadil právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu o vyhostení a uložení zákazu vstupu na územie SR a členských štátov EÚ, hrozí teda riziko jeho úteku alebo bráneniu výkonu rozhodnutia ako predpokladá čl. 15 ods. 1 Návratovej smernice, čo sám sťažovateľ v konaní deklaroval, pričom u sťažovateľa nebolo možné využiť miernejšie donucovacie opatrenia, ktoré predpokladá § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

38. Rovnako námietke sťažovateľa o nezohľadnení maximálnej doby zaistenia nie je možné priznať úspech. Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia

alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Z uvedeného vyplýva, že maximálna doba predĺženia zaistenia, práve v prípade zaisteného cudzinca u ktorého možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom sa výkon predĺži z dôvodu, že nespolupracuje alebo mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote šiestich mesiacov, nemôže presiahnuť 12 mesiacov. Spolu s prvotnou maximálnou dobou zaistenia šiestich mesiacov môže byť takýto štátny príslušník zaistený spolu 18 mesiacov. Kasačnému súdu preto nie je zrejmý dôvod argumentácie sťažovateľa o potrebe zohľadnenia maximálnej doby zaistenia sťažovateľa, keď tá doposiaľ prekročená nebola, a to ani započítaním predchádzajúcej doby zaistenia na účel výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení za obdobie 25.8.2020 do 23.2.2021 (okrem obdobia od 27.8.2020 do 20.10.2020).

39. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, najvyšší správny súd uvádza, že rozhodnutia na ktoré poukazuje sťažovateľ sa týkali rozdielnej skutkovej a právnej situácie, preto tieto závery nie je možné použiť na prípad sťažovateľa. Kasačný súd preto považuje túto námietku za bezpredmetnú.

40. Najvyšší správny súd SR po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho posúdenia krajského súdu a odklon krajského súdu od ustálenej praxe kasačného súdu neboli dôvodné a nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

41. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd SR tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

42. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

